

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχὴν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΡΑΝΟΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΡΑΝΟΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάς καὶ τυπύεται σὲ 8—9 χιλιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλάς 12. Κένενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητὴς ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀ το μι κὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίηση ληθρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορᾶ.

Συμπολίταις. Σεῖς ὁ Λαὸς τῆς Ἀθήνας ἀποδείχτηκε ἀπὸ μίας καὶ ἀρχῆς, ὅτι ἔχεις θέλησι.

Στὸ πείσμα σου ἀπάνω μοιάζεις σὰν τὸν γαδάρου ποῦ τὸν πιάνει τὸ γαδουρινὸ γινάτι καὶ δὲν ἐννοεῖ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τῆ θέσι του, ὅσο ξύλο κι' ἂν τεῦ δώσῃ ὁ ἀξιότιμος κύριός του γαδουρολάτης του.

Ἔτσι δὲν εἶναι φίλοι Πλακιώταις; Ἀπὸ γαδούρια, σεῖς, ξέρετε καλλίτερα ἀπὸ μένα.

Ἔτσι λοιπὸν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὁσάκις φοραῖς σὰς πιάνει τὸ πείσμα καὶ σὰς λείει ἡ κυβέρνησι ἢ Αὐλή μπρός, σεῖς λέτε πίσω, στὸπ, κάμμιὰ φορὰ μάλιστα κλοτσάτε, πετροβολάτε τοὺς ἵπουργούς.

Σήμερα ἡ ἀντυπολίτευσι σύσωμος ἀνακύρηξε ὑποψήφιο δὴμαρχὸ τῆς τὸν κύριον

ΦΡΕΑΡΙΤΗ

Τίποτα παραπάνω δὲν σὰς λέγω, διότι τὰ πολλὰ λόγια σὲ ἀνθρώπους ποῦ σαμπαζουν ἀπὸ λίγα λόγια, εἶναι περιττά.

Πρὸς τὸν ἀσυνείδητο διευθυντὴ τῶν ταχυδρομείων Μανσόλα τὴν τρελό. Τιμίως καὶ εὐσυνειδότης μπορεῖ τινὲς σένα νὰ σὲ ὀνομάσῃ ἀσυνείδητο, μπαίτ, καὶ ὅτι ἄλλο σου τεργιάζει, ζῶν τετράποδον τέλος πάντων.

Λοιπὸν, βρὲ ἀσυνείδητε, ἡ συνείδησί σου σὲ συγχώρεσε νὰ πετάξῃς μέσα στὸς τέσσερες δρόμους τὸν Παναγιώτη Ἐμμανουὴλ γραμματοκιμιστὴ, ὁ ὁποῖος ἔφαγε ὅλη τὴ ζωὴ του στὸ ταχυδρομεῖο ὑπηρετώντας τριάντα ὀλόκληρα χρόνια, καὶ νὰ τοῦ πληρώσῃς γιὰ τεσσάρων μηνῶν ὑπηρεσίαν τὴ τελευταία, μόνο 25 ψωροδραχμαῖς; Χάθηκε νὰ τοῦ δώσῃς μιὰ ψωροσύνταξι δέκα εἴκοσι δραχμῶν, νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος φτωχικάτα, τρώγοντας ψωμί καὶ ἀλάτι, μόνο τὸν πέταξες καὶ ζητιανεύει τώρα στὸ δρόμο μιὰ πεντάρα γιὰ νὰ φάῃ μιὰ κουλούρα, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος τυφλόθηκε.

Ὡς δημόσιο ὑπάλληλο ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ πᾶς δημοσιογράφος νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἰδιωτικὸ σου βίον, δυνάμει λοιπὸν τοῦ δικαιώματος τούτου, σοῦ λέω :

Ὅταν, Μανσόλα, πηγαίνῃς καὶ ζοδεύῃς καὶ πετᾷς τὰ πεντακοσάρικα στῆς γαλλίδες καὶ τὰ κατουσάρικα στῆς ρωμηναῖς δὲν τὰ λυπᾷσαι, καὶ σὲ ἕναν ἄνθρωπον ποῦ δούλεψε χρόνια στὸ ταχυδρομεῖο, καὶ δὲν μπορεῖ πλέον νὰ ζήσῃ μὲ κάμμιὰ δουλειά, λυπήθηκες, μωρὲ, νὰ βγάγῃς νὰ τοῦ δώσῃς μιὰ μικρὴ σύνταξι, ποῦ δὲν θὰ τὴν πληρῶνε ἢ τσέπη σου; Εἶσαι λοιπὸν ἢ δὲν εἶσαι ἀσυνείδητος;

Φοβίαμος. Θυμᾶστε ποῦ μιὰ φορὰ γράψαμε, ὅτι στὴ διεύθυνσι τοῦ Ναύσταθμου ὑπάρχει ἔλλειμα ἀπὸ 150 χιλιάδες δραχμαῖς; Αἱ, αὐτὸ, ὕστερα ἀπὸ δραστηρίους ἐξελέγξῃς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν ἀποδείχτηκε ἀλήθεια, καὶ ὁ διευθυντὴς ἐπάφτηκε. Πάει λοιπὸν, τὸν φάγαμε κι' αὐτὸν, καὶ ἀφέοντε ἢ ἀμαρτίαις του.

Ἐνας πλούσιος μιὰ φορὰ, ἀλλὰ ἐξηνταβελώνης καὶ τσιγκούνης χειρότερος κι' ἀπὸ τὸν Σκουζὲ καὶ τὸν Βούρο εἶχε μιὰ μαῖμου πολυαγάπητη. Αὐτὴ ἦταν ἡ γυναῖκά του, αὐτὴ τὰ παιδιὰ του καὶ τὰ σκυλιὰ του. Κάθε μέρα δὲ αὐτὸς ὁ φυλάργυρος, ἀνοίγε τὴ κάσσα του καὶ μετροῦσε τὰ φλωριά του νὰ μὴ τύχῃ καὶ ἔκανε κανένα φτερὸ καὶ πέταξε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ κάσσα. Μιὰ μέρα ἀπάνω στὴν ὥρα τοῦ μέτρημα, νὰ καὶ ἔρχεται ἕνας χρωώστης του νὰ τὸν πληρώσῃ. Κλειδώνει τὸ δωμάτιο καὶ βγαίνει στὴν ἄλλη κάμαρα νὰ λιγχιαστῇ.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ μαῖμου μέσα στὸ θυσαυροφυλάκειο ἔκανε κι' αὐτὴ πλερωμαῖς, γιὰτὶ ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ ἀρχισε καὶ πετοῦσε τῆς λίρες στὸ δρόμο, καὶ ὅσο ἔβλεπε τὸ κόσμον νὰ σκοτόνεται ἀπὸ κᾶτω, νὰ ἴναι σωρὸ κουβάρι, μπρούμυτα καὶ ἀνάσκελα ποῖος νὰ πάρῃ περισσότερα ξεκαρδίζετο στὰ γέλια καὶ τὰ πετοῦσε μὲ τὴ χούφτα, ὡς ποῦ τὸν ἔκανε τὸν κύριον τῆς ρόϊδο.

Τὴν ἴδια δουλειὰ κάνει καὶ ὁ δήμαρχος μας. Βρίκει τὴν θητ

σαυρό του νερού, και άρχισε να τὸ σκορπᾶ δῶθε; και κείθε; με βρυσούλια, σὺν τὰ φλωριά ἢ μαϊμού. Θέλει; και σὺ βρῦσι. Νὰ και σὺ βρῦσι. Θέλει; και σὺ; Νὰ και σὺ; Θέλω κ' ἐγώ. Νὰ κ' ἐγώ. Και ὅσο βλέπει σὺν τῇ μαϊμού τοῦ φιλάργυρου, νὰ χαλᾷ ὁ κόσμος γιὰ τῆς βρύσε; τόσο αὐτὸς και σκορπᾶ τὸ νερό, ὡς ποῦ νὰ φτάσῃ ν' ἀφήσῃ τῇ δεξαμενῇ ξερὸ πηγᾶδι.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι μ' αὐταῖς τῆς βρύσε; κατάντησε ὁ δῆμαρχος νὰ προσελκύσῃ τὴν ἀγάπη ὄλων τῶν γυναικῶν, γιὰ τὴν ἔχουν τὸ νερό ἀπόξω ἀπὸ τῇ μπόρτα τους, και δὲν ξέρω κ' ἐγώ πόσα φαγώματα και ντράβλα και ἀνδρογυναικοκαυθᾶς θάχουμε κατὰ τῆς ἐκλογαῖς, γιὰ τὴν ἡ κυρία; γυναικῆς ἄρχισαν ὄχι μόνο νὰ ἐπεμβαίνουν στὰ ἐκλογικὰ, ἀλλὰ και διαιρέθησαν, εἰς Σουτσιστίνας, Φρεαρίτενας και Μελάδενας.

Τέλος πάντων, κύρ Δήμαρχε, κάνε λίγη οἰκονομία στὸ νερό, νὰ μὴ τύχῃ τόρα τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὸ σκόρπισμα τοῦ νεροῦ και λυσάξωμε γιὰ νερό, και τότε, νὰ, ἀπὸ δῶ θὰ πᾶρης δημαρχία.

Κάτι κόμπο ἔχει τὸ χτένι, καὶ τὴν μᾶς παραρίχτηκαν οἱ τούρκοι. Τὰ ἴδια ποῦ κάνει ὁ κύρ πρόξενος τῆς Τουρκίας στὴν Ἀθήνα, τὰ ἴδια και χειρότερα κάνει και στὸ Περαιὰ ὁ πρόξενος τῆς Τουρκίας, δηλαδή ἐξετάζει κάθε Ἕλληνα ποῦ πάει νὰ ὑπογράψῃ τὸ διαβατήριό ἀπὸ ποῦ βαστᾷ ἢ σκούφια του, και γράφει ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ πασαπόρτι τούρκοι ὅ,τι θέλει.

Πολλῶν ἔσχισε τὰ διαβατήρια και τὰ ποδοπάτησε, ἕνα δὲ πληρεξούσια μιανῆς ἐντίμου κυρίας ὑπογραμμένο ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφο, τὸν πρόεδρο τῶν Πρωτοδικῶν, τὸν ὑπουργὸ τῆς δικαιοσύνης και τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ κύρ πρόξενος τῆς Τουρκίας τοῦ Περαιὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ.

Ρὲ παληομαγκούφῃ τοῦ μασκαρᾶ, σὲ βρίζω μετὰ τὸ δικαίωμα μου, διότι σὺ μοῦ βρίζεις τὴν ἐθνικότητά μου, ἔστω τας νὰ περιφρονᾶς τὴν κορώννα ποῦ φέρνει ἀπάνω τὸ ἑλληνικὸ διαβατήριό, βρὲ χαντακωμένε, τί σὲ βράναμε σένα, κατ' ἰσὴν κεφάλι μας, τί εἶσαι σὺ, κοτσάμπασης, και ποῦ βρίσκεσαι; Ἄν θέλετε ν' ἀνοίξωμε καινούργια; φασκαρία; διπλωματικαῖς, εἴμαστε πρόθυμοι, και ἂν οἱ δικοὶ μας προ-

ξένοι ἐξασκοῦν δικαίωματα στὴ Τουρκία τὰ ἐξασκοῦν ἐπὶ τῶν ὑπηκόων Ἑλλήνων, μετὰ τὴν δύναμι τῶν συνθηκῶν, εἰς λοιπὸν μᾶς καθίσατε χαμπὰς στὸ κεφάλι νὰ μᾶς ἐξελέγητε τὴν ἐθνικότητά μας;

Γιὰ νὰ σοῦ ποῦμε Τρικούπη, θὰ κυττάξῃς νὰ μᾶς ἱκανοποιήσῃς ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ἐθνικὴ προσβολὴ ἢ νὰ μὴ πᾶμε κἄμμια ὦρα και κατεβάσωμε τὸ ρᾶς και τὸν τουρᾶ ἀπὸ τὰ προξενεῖα και ἀνοίξωμε ἱστοριῶν τὸ ἀνάγνωσμα, και σοῦ δείξωμε, ὅτι, ὅ,τι δὲν κάνεις σὺ, τὸ κάνει ὁ Λαός.

Αὐτοὶ οἱ χρυσογάδαροι δὲν ξέρουν κλιὸ τί νὰ κάνουν και βρίσκουν κάθε λίγο και λιγάκι και νέα χαλτία γιὰ νὰ μᾶς φᾶν τὸν παρᾶ.

Πρῶτα σύστησαν τὴν *Πανελλήνιο ἀτμοπλοικὴν ἐταιρίαν* με κεφάλαιο μετὰ ἕνα δυὸ μιλιούνια, ὁμοῦ, ὕστερα τὰ αὐξήσαν σὲ πέντε, πέντε φάσκελα στὰ μάτια τους, τόρα πάλι τὰ αὐξήσαν σὲ πέντε και μεταβάσαν τὸ ὄνομα τῆς ἐταιρίας και μᾶς τὴν παρουσιάζουν ὡς καινούργια ἐταιρία, δηλαδή ἀπὸ «Πανελλήνιο ἀτμοπλοικὴν ἐταιρία» μᾶς τὴν ὠνόμασαν «Πανελλήνιο ἀτμοπλοικὴν ἐταιρία» δηλαδή δὲν εἶναι παπᾶ χατζής, ἀλλὰ χατζὴ παπᾶς. Μᾶς αὐξήσαν δὲ τὰ κεφάλαιά τους, ἀπὸ πέντε μιλιούνια, πάλι στὰ ἴδια, δηλαδή σὲ πέντε μελεούνια ἤγουν τῆς σοῦ δίνω πέντε φράγκα ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι και τὰ πένω και σοῦ τὰ βάζω στὸ ἄλλο, και σοῦ λέω πῶς ταύξησα σὲ δεκα.

Βρὲ τ' εἶν τοῦτα, τὰ βιολιὰ και τὰ λαυτὰ. Ποιὸς σὰς ξετάζει, ἀνθρώποι τοῦ Θεοῦ, τί κάνετε και τί δὲν κάνετε μετὰ τὴν ἐταιρία σας. Κερδίζετε; Πάρτε τλ κέρδη μοναχοὶ σας. Μερίδιο δὲν σὰς γυρεύωμε. Νὰ, ἕνας ἀπλὸς ἰδιώτης, ὁ Γουδῆς, ἀγόρασε ἕνα βαπόρι στὴν ἀρχὴ, τὸ ἕνα τὸ ἔκανε δύο, τὰ δύο τρία, τέσσερα, τὰ τέσσερα πέντε και θὰ τὰ χιλιάξῃ. Οὔτε μετοχὰς εὐγανε, οὔτε ἐταιρία; ἔκανε, χάνει κερδίζει ἢ σακοῦλά του τὸ ξέρει. Σεις τί ἐργάζεστε, νὰ μᾶς ξεσπάσετε μετὰ τὰ μιλιούνια σας και μᾶς τραβήξετε τὸν παρᾶ. Πάει ἐκεῖνος ὁ καιρὸς ποῦ δέναν τοὺς σκύλους μετὰ λουκάνικα, πάει ἡ ἐποχὴ τοῦ Λαύριου, μᾶς τὴν μπαίξατε μιὰ φορὰ, δὲν μᾶς τὴν ζαναπαίξατε, γιὰ τὴν εἴμαστε καλὰ κουμπομένοι, προφυλαγμένοι, δηλαδή.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι μετὰ τὴν οἰκόπαιδα τί νέα φάμπρικα ντὲ κογιάνε, ἔπου βγαίνατε, ὅτι βράνατε καμπόσους μπούφους

Θὰ πῆτε, ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ὅτι ἐδόξασε τὸν ἑλληνισμό και τὴν Ἑλλάδα, και μάλιστα, ἀλλὰ τὸ μέγα κράτος αὐτοῦ ἐβάσταξε ἀπὸ τὰ σῦκα ὡς τὰ σταφύλια.

Ἡ Σπάρτη ποῦ διοικᾶτο ἀπὸ βασιλεῖδες, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἡγεμονία τῆς Ἑλλάδας και μάλιστα ὕστερα ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνων πολέμους.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκυριάρχησαν τῆς Ἑλλάδας μόνο ὡς εἴπαμε μετὰ τὴν ἐξυπνάδα τους, οἱ δὲ Σπαρτιάται ἐπειδὴ κυβερνώτανε ἀπὸ βασιλεῖδες ἐκυριάρχησαν μετὰ τὴν ρομαία τους,

Οἱ θρόνοι τῶν βασιλέων μπορούμε νὰ ποῦμε, ὅτι πλείουν μέσα σὲ θάλασσα και πέλαγα αἱμάτων, ἢ καλλίτερα ὅτι εἶναι σημεῖνοι ἀπάνω σὲ μελλεούνια ἀνθρώπινα κεφάλια,

Οἱ ἄγριοι βασιλεῖδες τῆς Αὐστραλίας, ἔχουν τὴν συνήθεια νὰ πίνουν νερό, δὲν ξέρω ἂν ἔχουν και κρασί, μέσα στὰ κρανία κεφάλια τῶν ἐχθρῶν ποῦ ἔχουν σκοτώσει κατὰ ἐποχὰς.

Θὰ πῆτε, ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἄγριοι και οἱ σημερινοὶ βασιλεῖς μας εἶναι ἐξευγενισμένοι. Καθόλου. Διότι ἂν οἱ ἄγριοι μεταχειρίζονται τὰ κρανία τῶν ἐχθρῶν των γιὰ κοῦπες, οἱ δικοὶ μας βασιλεῖς εἶναι χειρότεροι και αἰμοδορότεροι ἀπὸ τοὺς ἄγριους, διότι ἐπειδὴ ὁ ἕνας βασιλεὺς στραβοκῦτταξε τὸν ἄλλο, ἀνοίγουν φουερούς πολέμους, και φέρνουν στὸ κράτος των τὸν θρῆνο και ὄδυρο.

Γιὰ τὸ κέρι τοῦ ἐνὸς βασιλέα πεσοκυβόμαστε ἡμεῖς ὁ Λαός, ἀφίνοντες τόσαις χῆρες και ὄφρα, συγγενεῖς, πατέρας, ἀδερφοὺς πνιγμένους εἰς τὴν φτώχεια και τὴν λύπη.

Δὲν φτάνει δὲ ὅτι οἱ βασιλεῖς βάζουν τὸν Λαὸ και πεσοκυβόμαστε, ἀλλὰ τοῦ ἐπιβάλλον γι' αὐτὸ τὸ σκοτόρο του και νὰ

στὸ τσουβάλι, ἀλλὰ ἐννοιά σας κ' αὐτὸ τὸ μκνιρέιτο σας δὲν θὰ βαστάξῃ πολλὴ καιρό.

Ἰδού τὰ ἀποτελέσματα τῶν κακούργων νύμων τοῦ Τρικούπη και Καλλιγᾶ, γιὰ τοὺς φόρους ποῦ ἔδανε στὸ καπνὸ και τὴν μύρα και τὰ ἄλλα ποτά.

Ἄρχισαν ἀρχαῖα καταστήματα ἕνα ἕνα και νὰ κλείνουν ἀπὸ τόρα.

Ἐκλείσαν ἕνα δυὸ μεγάλα καταστήματα μύρας, ποῦ κατασκευάζουν δηλαδή τὴ μύρα μεταξὺ τῶν ὁποίων και τὸ κατάστημα τῆς Γυψέλης, ἀρχισαν δὲ νὰ κλείνουν και τὰ ἄριστα καπνοπωλεῖα, μεταξὺ τῶν ὁποίων και τοῦ Ἄριστοφάνη Σ. Μουρίκη, ὁ ὁποῖος ἔνεκα τοῦ φόρου τοῦ καπνοῦ ἔστωτας μετὰ τὸ νὰ μὴ μπορῇ νὰ μετέβῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ἐπάγγελμά του διαλύει τὰ δυὸ καταστήματά του, τὰ βρισκόμενα τὸ μὲν ἕνα στὴ πλατεία τοῦ ἁγίου Φιλίππου και τὸ ἄλλο ἀπέναντι στὴ βρῦσι Λέκα και πουλᾷ τὸ καπνὸ του, ἀπὸ μισὴ ὄκα και ἀπάνω τῆς μὲν Α'. ποιότητος 3,50, τῆς Β'. 3,00 και τῆς τρίτης 2,00 δρ

Καμάρωσε τόρα, Τρικούπη, τ' ἀνδραγαθήματά σου και τὴ μωρία τοῦ Καλλιγᾶ σου. Ὅταν πολυχρόνιοι καταστήματα ἀρχαῖα κλείνουν τὰ καταστήματά τους μετὰ μεγάλη τους ζημίαν, φαντάσου τί πλέον θὰ συμβῇ στὴ φτωχολογία.

Εὐγε, Λαὲ χαμᾶλη ποῦ ἀρχισες νὰ σηκώνῃς κεφάλι, —(νὰ ἔκανα και ἕνα στίχο χωρὶς νὰ θέλω)—εὐγε ποῦ προτιμᾶς καλλίτερα νὰ καταστραφῆς αὐτοβελήτως, παρὰ νὰ πληρώνης φόρους ἀθαίρετους, οἱ ὁποῖοι ἀποδείχτηκαν πραγματικῶς, ὅπως εἶπε ὁ Δεσληγιάννης, ὅτι εἶναι θημεντικοὶ τῆς περιουσίας τῶν μᾶλλον φορολογουμένων.

Και αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτα, αὐτὰ εἶναι ἀρχὴ, τὰ ἀποτελέσματα και τὸ τέλος νὰ δοῦμε. Δὲν πᾶμε καθόλου καλὰ, μετὰ καθόλου, και ὁ Βεζούβιος και ἡ Αἴτνα και ἡ Καυμένη τῆς Σαντορίνης, βράζουν, βράζουν γιὰ πολλὰ χρόνια, ἀλλὰ ὅταν ξεσπάσουν, ξεσποῦν μιὰ και καλὴ και τὰ κάνουν ὄλα γῆς Μαδιάμ.

Βράζει και ὁ Λαός, ἀλλ' ὅταν ξεσπάσῃ τὰ κάνει ὄλα θάλασσα. Παλεύει τὸ καράβι μετὰ τὰ κύματα στὴ μεγάλη φουρτούνα, παλεύει στὸ βούλιαγμα του, και φωνάζει τὸ πλήρωμα, —Βάστα, καυμένο καράβι, βάστα, νὰ μὴ μᾶς φᾶν

πλερώσῃ, διότι τὰ ἔξωδα τῶν πολέμων πάλι οἱ Λαοὶ τὰ πλερώνουν, — τῆς πολεμικῆς ἀποζημιώσεως και τὰ δάνεια.

Κάνενα βασιλέα ἐγὼ μετὰ τὸ μικρὸ μου κεφάλι δὲν μπορῶ νὰ βρῶ, ὅτι ὑπάρχει ἀληθινὰ φιλόλαος, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἔως τόρα, ὄλο ἀνεξαιρέτως ὅσο και ἂν φωνῆκαν ἀγαθοὶ εἶχαν πάντοτε τοὺς μαμπασκούς των μέσα τους.

Τὸν Σολομῶντα ὄλο δὲν τὸν θεωροῦμε ὡς δικαιοτάτον και σοφὸ, και ὁμοῦ, κύριο, εἶχε χιλιάδες γυναικῆς, ἐνῶ ὁ χαμᾶλης Λαὸς ἀρκεῖται σὲ μιὰ μόνη. Γιὰ νὰ ἔχῃ ἕνα τέτοιο τάγμα γυναικῶν, βέβαια γιὰ νὰ τὸ σχηματίσῃ θὰ ἔκανε τὴν ἐπιστρατεία του ἀπὸ τῆς γυναικῆς και τῆς θυγατέρας τοῦ Λαοῦ του. Ποῦ λοιπὸν αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη;

Ὁ Δαβὶδ, και αὐτὸς ἦταν ἕνας μεθύστακας και τοὺς θυμακίους ψαλμῶν; ποῦ ἔκανε, φαίνεται τοὺς ἔκανε ἐν κρασοκατανύξει, δι' αὐτὸ και εἶπε και κείνο, ὅτι ὁ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, βασιλέας δὲ μεθύστακός μου πορὲ ποτὲ νὰ μὴ πᾶσῃ σὲ σφάλματα και σὲ ἀδικίας;

Ἐπίσης και οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου ἀναφάνηκαν οἱ πλέον τυραννικοὶ, διότι γιὰ τὸ κέρι τους ἔβαναν χιλιάδων Λαοῦ σὲ ἀγκυρία γιὰ νὰ φτειάσουν τῆς Πυραμίδας, ὡς και οἱ βασιλεῖδες τῆς Ἀσυρίας και Περσίας ἀνεγείραν ἄλλα θυμακίωτερα ἔργα, μετὰ τὴν ῥάχη και τὰ ἔξωδα τοῦ Λαοῦ, χάριν περὶ διὰ γούστο.

Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος πέθανε και αὐτὸς ἀπὸ τὸ μεθύσι τὸ πολὺ, ἀφοῦ ἐρόνευσε γιὰ ψύλλου πῆδημα τοὺς καλιτέρους στρατιογούς του, ποῦ τοῦ ἔδωκαν τὴν δόξα.

Ὁ Νέρων ἔδανε φωτιά στὴ Ρώμη γιὰ νὰ δῇ μετὰ τὸ κάψιμο

τὰ κύματα. Και τὸ καράβι παλεύει παλεύει, σὺν νὰ ἦναι κ' αὐτὸ ζωντανὸ πρᾶγμα, ὅταν δὲ φτάσῃ ἢ ἐσχατὴ ἀπελπίσια τοῦ σπᾶζου τὰ κατάρτια και τὸ ρίχνουν ὄξω στὴ ξέρα, — ἂν ἦναι κοντὰ—πισάρμενο, νὰ μὴ τὸ φᾶν τὰ κύματα.

Τὸ ἴδιο εἶναι και ὁ λαὸς ὅταν τὸν δῆξουν οἱ φόροι—τὰ κύματα—τὸ ρίχνει ὄξω τὸ καράβι τῆς πολιτείας, —τὸ σκᾶφος τῆς πατρίδος—ἀφοῦ πρῶτα ὁμοῦ τοῦ σπᾶσει τὰ κατάρτια, —τοὺς ὑπουργούς.

Νταγιάντα, παλλικαίρι, νταγιάντα δυνατὰ: —Μὰ τί νὰ νταγιαντίσω ποῦ τὸ μαχαίρι εἶναι στῆς μέσης τῇ καρδιά.

Τί νὰ νταγιαντίσῃ, μωρὲ ὁ Λαός, ἀφοῦ τὸ μαχαίρι τῶν φόρων, τοῦ τὸ καθίσατε μέσα στὴ μέση τῆς καρδίας;

Πνίξατέ μας σὲ φόρους, πνίξατέ μας τέρατα ἀνθρωπόμορφα, ἀλλὰ ὁ Βεζούβιος βράζει και περιμένετε τὴν ἔκρηξη.

Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ.

Κυρία Σκουζέ, μήπως νομίζῃς ὅτι τὸ σχολεῖον τῶν ἀπόρων γυναικῶν ποῦ προεδρεύει, ὅτι εἶναι κἄμμια ἀποθήκη τοῦ πατέρα σου, ὥστε νὰ μπαίνει; μέσα μετὰ ἕνα ἄγριο τρόπο και νὰ βρίζῃς τῆς χτωχᾶς ἐργατριάς μετὰ λόγια πῆ χοντρά ἀπὸ τοῦ «Παληάνθρωπου»;

Ἄν ἦναι φτωχᾶς αὐταῖς ἢ γυναικῆς και τὰ κορίτσα, μάθε ὅτι ἔχουν φιλότιμο ἀπάνω τους, δὲν εἶναι πουλημένα ἀνδράποδα, σκλάβικῆς τῆς Ἀμερικῆς, ὥστε νὰ τὰς περιφρονᾶς και τὰς ὑβρίζεις βράνασσα.

Οὔτε ἡ οἰκογένεια ἀπὸ τὴν ὁποία κατάγεσαι, οὔτε ἡ ἀνατροφή σου, οὔτε ἡ τιμητικὴ θέσι τὴν ἔποια ἔχεις, σοῦ ἐπιτρέπουν, νὰ φέρεσαι, ὅπως φέρεται. Πρέπει νὰ ἦσαι μητέρα ὄλων αὐτῶν τῶν πτωχῶν-γυναικῶν, νὰ φέρεσαι φιλοσπλαχνα, φιλανθρωπικῇ και πάρε παραδειγμα τῇ βασιλίτσα, και γίνε σὺ ἀληθινὴ βασιλίτσα τῶν ἀπόρων γυναικῶν, μετὰ τὸν φιλόστοργο τρόπο σου και ἡμερο. Τὸ παληογαϊδάρει, και παληοκόριτσα και πατσαβούρες δὲν σοῦ δίνουν τιμὴ.

Ἐπειτα, πρῶτα πληρώνοντο δυὸ δραχμῆς τῇ μέρᾳ γιὰ τὸ ράψιμο τῶν ἀσπρορούχων, και τόρα μιὰ μισο και ἀγοράζουν και τῆς κουβαρίστρες ἀπὸ τὴν τσέπη τους. Γιὰ τὴν αὐτὴ ἢ

τῆς πολιτείας πῶς ἔκψαν οἱ Ἕλληνες τὴ Τρωάδα στὸ πανάρχαιο καιρό, και ἔβαζε μέσα σὲ σακκί τούς χριστιανούς και τοὺς ἔστεινε στὸ δρόμο και τοὺς ἔκαιε ζωντανούς γιὰ νὰ φωτίσῃται ἀπὸ τῆς φλόγας τους και πηγαίῃ στὸ θέατρο τῇ νύχτα. Δηλαδή μεταχειρίζονταν τὸ κάψιμο τοῦ Λαοῦ γιὰ φανάρια ἢ γιὰ ρετσίνας. Ὁ ἴδιος κοντὰ στὰ ἄλλα κακούργηματὰ του ἔφτειασε και μιὰ κολοσσαία λίμνη και ἐκατασκεύασε χιλιάδες τριήρεις και ἔμπασε μέσα χιλιάδες καταδίκους και τοὺς ἔδανε γιὰ νὰ ναυμαχῆσουν στ' ἀληθινὰ, και σκοτώθησαν ἀπ' αὐτοὺς χιλιάδες, γιὰ νὰ δῇ και κἄνῃ γούστο ἢ ἀφεντομουτσουναρά του πῶς ἔγινε ἡ ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας.

Ἐνας ἄλλος πάλι αὐτοκράτορας ὁ Καλλιγούλας, ὄχι ὁ Καλλιγᾶς, ἔδινε στὸ ἄλογο του και ἔτρωγε κροχίρι και ἄχυρο καλαμοχρυσωμένο, τὸ ἔκανε βουλεύτη και τὸ ἔμπαζε στὴ βουλή και τὸ κάθιζε ἀπάνω και κοντὰ στὸ θρόνο του νὰ συνεδριάζῃ κ' αὐτὸ, και στὸ τέλος κατάντησε και διάταξε και τοῦ ἔστησαν ἀγάλματα και ἐκκλησίας και νὰ τὸ προσκυνᾷ ὁ Λαός ὡς Θεοῦ.

Οἱ Ἀραβες βασιλεῖδες ὅταν ἐκυριεύσαν τὴν Ἰσπανία εἶχαν μιὰ φιλάνθρωπη συνήθεια, ὅταν νικοῦσαν τὸν ἐχθρὸν των νὰ σφάζουν γιὰ τὰ νικητήρια τους, δώδεκα ἀπὸ τὰς καλλιτέρας παρθένους και ὠραιότερας τῶν ἐχθρῶν μπροστὰ τους ἔτσι γιὰ νὰ κάνουν χᾶρι.

Μεθᾶριο θὰ σὰς πῶ και γιὰ τὰς θηριωδεῖας τῶν βασιλέων τοῦ Μεσαιῶνα.

μεταβολή; Αυτό λέγεται πρόοδος και προστασία των απόρων γυναικῶν;

Ἡ κοινωνία σέ ἐκτιμᾷ, ὅπως και εἶσαι ἀξία ἐκτίμησις, ἀλλὰ συμμαζεψε και τή γλῶσσά σου λιγάκι.

Ὁ καλὸς λόγος εἶναι ζάχαρι και ὁ κακὸς φαρμάκι. Θέλεις λοιπὸν νὰ σ' ἀγαποῦν ὄλαις, μίλα γλυκά, μιλᾷς πικρὰ, κακὰ ψυχρὰ και μαῦρα τὸ λοιπὸν.

Και γιὰ ὅλα αὐτὰ ποῦ σοῦ γράφω, σοῦ γυρεύω περὶ διὰ φραντζέζικη γλῶσσα:

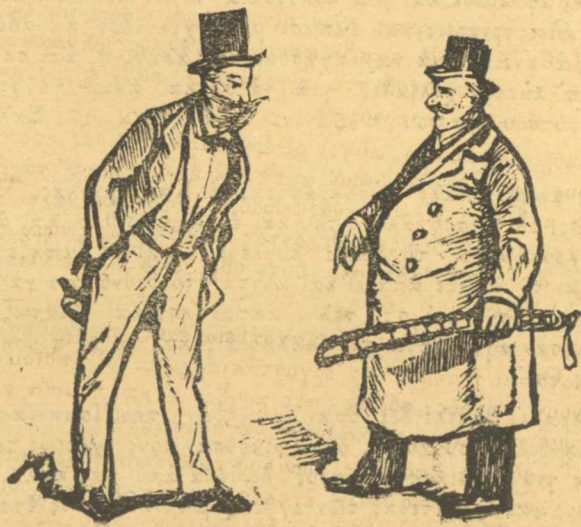
Μιλ φουὰ παρντόν. Καλὰ τὴν ἔκοψα γαλλικούρα; Ἄν ὄχι, παρντόν μουά. Μήπως πάλι ἤμαι κόφτρα ἐγὼ νὰ ξέρω νὰ κόφτω τὰ γαλλικὰ μετὸ ψαλλίδι; Ὁρεβουὰρ ἀντιέ. Ἐδὼ τὰ μπλάστρωσα και νὰ με συμπαθᾷς, Φινίτο λά μούζικα. Ἄ, αὐτὸ τὸ φινίτο λά μούζικα, τὸ ξέρω ἀπόξω και δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ βρῆτε κανένα λάθος, ἐκτὸς ἂν ἦναι τυπογραφικό.

Τὰ μάθες; Ἡ ἀντιπολίτευσι πάει μετὸν Φρεαζίτη.
— Τί λες, μορὲ και γὼ δὲν πρόφθασα ἀκόμη νὰ πάρω τίποτα ἀπὸ τὸν Με.λᾶ.

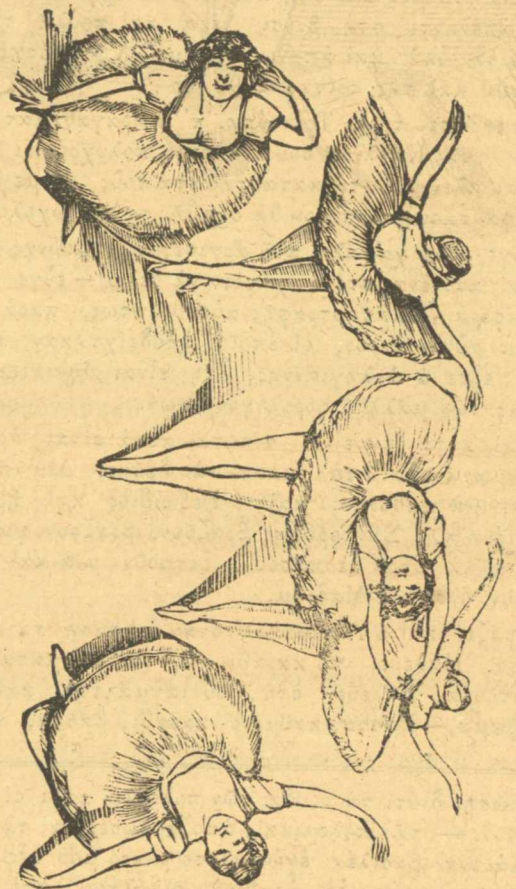
Τώρα δόξα τῷ Θεῷ ἐπιστρατεία δὲν ἔχομε πρὸς ποιοὺ λοιπὸν σκοπὸ, κύρ Σουρμελῆ, μέσα στὸ παρθεναγωγεῖό σου, κρατᾷς τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ σου ἀνακατευμένα μετὰς παρθένους; Τί γυρεύουν τὰ ἄχυρα και ὁ σανὸς μαζὺ μετὰ κάρβουνα τὰ ἀναμένα;

Κύριε ὑπουργέ ἐπὶ τῆς ἀνεκπαιδευτοῦ ἐκπαιδύσεως, παρακαλοῦμε νὰ ἐφαρμοστῆ ὁ νόμος, νὰ διώξη ὁ Σουρμελῆς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ παρθεναγωγεῖόν του τοὺς γιουὺς του, ἢ νὰ τὸ ἐπιγράψῃ.—Διαχοροαγωγεῖον τῶν παρθένων.

Καὶ τοιουτοτρόπως, κύρ Με.λᾶ, ἔμεινε μετὸς ἄλλαις τῆ σακκούλα στὸ χέρι.

Αὐτοὶ οἱ νέοι ἐπαρχιῶται κοντεύουν νὰ χαλάσουν τὰς νέας ἐπαρχίας μετὰ τὰς δημοκρατικὰς ἐκλογὰς. Αἱ Διαδηλώσεις και τὰ ξυλοκοπήματα ἔστιν δόντε περ και περὶ μαχαιρωμάτων δίνουν και πέρουν. Βρὲ τοὺς μασκαρᾶδες, αὐτοὶ σ' ἓνα χρόνον ἀπάνω ἐλευθερίας μᾶς ξεπέρασαν. Τώρα καθόμαστε και τοὺς κάνομε μεῖς χᾶζι, τότε ὅμως ποῦ θὰ κάνομε και μεῖς τῆς δικαίς μας ἐκλογαίς, θὰ κᾶθωνται και ἐκεῖνοι νὰ χασκογελοῦν. Νὰ τί θὰ πῆ ἐλευθερία, νὰ σοῦ σπάσω τὴ μύτη και νὰ μοῦ σπάξης τὸ σεφάλι, γιὰ ξένειαις ἔνοιαις, γιὰ τοὺς δημάρχους, οἱ ὁποῖοι ὅταν θὰ βγοῦν αὔριο, θὰ σοῦ λέν κάπου σείδα και κάπου μεῖδες, και ἂν σκοτώθηκαν ἀκόμα γι' αὐτὸν, θὰ σοῦ πῆ δὲν τὸν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπον, ἢ, ποιὸς τοῦπε νὰ πάη νὰ σκοτωθῆ. Αὐτὸ θὰ πῆ, παλαβομάρα και δὲν συμβαζέεται.

Μέσας γυρνᾷ γυρὸς εἰς τὸ θέατρο τῶν Ὀλυμπίων.

Κάποιος δάσκαλος μέσα στὸ Λύκειον τοῦ ἐντιμοῦ συνδρομητοῦ μου κύρ Σημόπουλου, φέρεται κομματί χενδρονκοπανοειδέστατος πρὸς τοὺς μαθητάδες και νὰ περιεσημαζευτῆ και ἂς ἔχη χάρι ποῦ δὲν τοῦ μπάζω τὸ ὄνομά του.

Στοὺς φυλακωμένους τοῦ Μεντρεσέ ποῦ ἔχουν τόσα παράπονα και μετὰ προσκαλοῦν νὰ πάω, τοὺς εἰδοποιῶ, ὅτι θὰ πάω, ἀλλὰ μετὰ τρόπο πρὶν μᾶς πάρουν χαμπέρι κείνοι ποῦ θὰ ἔχουν συμφέρον νὰ τοὺς καταχῆσουν.

Θαλάσια λουτρὰ Ἀθηνῶν

Αἱ τιμαὶ μεθ' ὅλας τὰς γενομένας ἐφέτος σπουδαίας τελειοποιήσεις ἔμειναν αἱ αὐταί, οἷαι και πέρουσι, τουτέστιν

Εἰσιτήρια λουτρῶν	λεπτὰ 40
» ἐνδυμάτων (ποδῖρης ἐσθῆς, χειρόμακτρον και περισκελίς)	λεπτὰ 20
» ψυχρολουσιῶν	δρα. 1, 40

Τὰ μικρότερα τῶν 8 ἐτῶν παιδιὰ πληρόουσι τὸ ἥμισυ, τουτέστι λεπτὰ 20 δι' ἕκαστον λουτρὸν, αἱ δὲ κυρταί, ἐπειδὴ τὰ δωμάτια αὐτῶν θίλουσιν εἶναι ἐστρωμένα διὰ τάπητος πάντοτε καθαροῦ και στεγνοῦ, πληρόουσι δι' ἕκαστον λουτρὸν λεπτὰ 3 ἐπὶ πλέον.